

подпомогнали печата. Първитѣ обявления се явиха въ „Цариградски вѣстникъ“.

Къмъ това се прибавя липсата на добри пжтища и на уредени съобщения въ отоманската империя, вследствие на което въ много мѣста периодичнитѣ издания изобщо не можеха да се доставятъ. Кждето имаше пощенски съобщения, тѣ бѣха твърде лошо организирани. Праткитѣ не се доставяха на време и често се губѣха. Освенъ това, пощенскитѣ такси бѣха особно високи¹⁾, затова вестницитѣ гледаха да добиятъ привилегия за безплатно разнасяне по турскитѣ пощи. Не стигаше това, но ония вестници и списания, които се печатаха извънъ Турция, биваха спирани на границата и преглеждани съ дни. При такива твърде неблагоприятни условия се развиваше българскитѣ печатъ. Въпрѣки това, броятъ на излѣзлитѣ периодични издания, въ съотношение съ грамотността на маситѣ, е доста голѣмъ. Отъ 1844 до 1878 година сж излѣзли всичко 90 периодични издания, отъ които 56 вестници (21 въ турско и 35 вънъ) и 34 списания (13 въ турско и 21 вънъ). По градове излизащитѣ периодични издания се разпредѣлятъ така:

Въ отоманската империя:

	Вестници	Списания
Цариградъ	18	9
Смирна	—	1
Русе	1	3
Солунъ	1	—
Одринъ	1	—

Извънъ отоманската империя:

	Вестници	Списания
Букурещъ	14	7
Браила	11	2
Болградъ	2	3
Гюргево	2	—
Плоещъ	2	—
Москва	—	1
Бѣлградъ	2	1
Прага	—	1
Нови Садъ	1	—
Лайпцигъ	1	—
Виена	—	6

Д. Мишевъ изчислява периодичнитѣ издания на 104; въ Описа на българскитѣ периодични издания 1844—1900 г. на

¹⁾ Споредъ Н. Начовъ: „Новобългарската книга и печатното дѣло у насъ“ (Сб. на Ак. на наукитѣ, № XV, стр. 89) — за единъ вестникъ отъ Цариградъ до Одринъ се плащало 20 пари, до Пловдивъ — 1 грошъ, до София — 60 пари.